

7

คำคืนที่พระจันทร์ลอยเด่นบนฟากฟ้า ปารกชฎีเย็บสงบ ส่อเค้า
ไม่ชอบมาพากล

ผิวทะเลสาบใสหนึ่งดู่จระจก สะท้อนเงาของจันทร์เสี้ยวที่กำลังอยู่
ในห้วงนิทราลึกลับบนผืนน้ำ

เงาดำสายหนึ่งลอยผ่านลงมาบนผิวทะเลสาบคล้ายดั่งแมลงปอ
แตะผิวน้ำ ก่อให้เกิดระลอกคลื่นขยายวงกว้างออกไป จากนั้นก็ลอยตัว
ไปคู้หลบอยู่ในพงหญ้าข้างทะเลสาบ ปรางกูรเพียงแววตาสุกใสคู่หนึ่ง
ซ่อนตัวอยู่ในความมืด กลั่นใจเฝ้ามองเส้นทางที่ตนเพิ่งผ่านมาอยู่ทุก
ความเคลื่อนไหว

ใบหน้าบุรุษที่หมอบคู้อยู่ในพงหญ้าเคร่งขรึมครุ่นคิดว่าดวงตาที่เป็น
เป้าลี้กกลับแวววาวส่อประกายเฉลียวฉลาดซึ่เล่น ชัดกับใบหน้าที่แสนจะ
น่ากลัวนั้น

ไม่มีผู้ใดคาดคิดว่าบุรุษผู้นี้แท้จริงแล้วคือสุ่ยหลิงเออร์ปลอมตัวมา นางปลอมเป็นชายตั้งแต่สี่ระชะจรดปลายเท้า ทำให้จอมมารที่กำลังตามล่านางอยู่เข้าใจผิดว่าตนกำลังตามล่าตัวนวนวีสี่ผู้เป็นศัตรู

สี่สิบเก้าวันแล้ว หนีมาตั้งนานขนาดนี้ น่าจะสลัดพ้นฝ่ายตรงข้ามได้แล้ววระมัง

โซ่วนางจะยกยอตนเอง นางสุ่ยหลิงเออร์แม้จะไม่มีวรยุทธ์เลิศล้ำ ไม่มีฉายาเข่าขวัญผู้คน ทว่าเรื่องหนีเอาตัวรอด นางนับเป็นยอดฝีมือในระดับแนวหน้า!

ดูจากสถิติการหนีเอาตัวรอดที่สั่งสมมาชั่วชีวิต ยังไม่เคยมีผู้ใดตามนางทันมาก่อน ขนาดอาจารย์ยังชมว่าวิชาการหนีของนางยอดเยี่ยมเป็นหนึ่งในใต้หล้า ไม่มีใครจะเก่งไปกว่านางอีกแล้ว แต่ความสามารถพิเศษนี้ก็ทำให้นางหนีไปได้ทุกแห่งหนโดยไร้คู่ต่อสู้

ภารกิจในครั้งนี้ของนางก็คือปลอมตัวเป็นตัวนวนวีสี่ พี่เขยใหญ่ของนาง หลอกให้จอมมารตามล่านาง คนผู้นี้จะได้ออกห่างจากพี่เขยใหญ่ หลีกเลี่ยงการปะทะฆ่าฟันกันของสองยอดฝีมือแห่งยุทธภพ

ซูหรงเออร์ ศิษย์พี่ใหญ่ของนางจะพาพี่เขยใหญ่กลับไปยังเขาเซียนซานที่อยู่ทางทิศเหนือ ดังนั้นนางต้องล่อจอมมารมายังเจียงหนาน รอคจนระยะห่างมากพอ นางจึงจะหาโอกาสถอนตัวไป

จอมมารไม่มีทางตามนางทัน! นางบอกตนเองเช่นนั้นทั้งที่หัวใจเต้นระทึกไม่เป็นจังหวะ ตอนนี้นางทั้งหวงทั้งเหนียว ร้อนรนราวกับมีดาซา่ย ไร้รูปค่อยๆ ทอดขยายออกมากขึ้นๆ จนแทบจะกลืนกินความตั้งใจที่แน่วแน่ของนางไป

สมญาจอมมารแห่งเหมียวเจียงมีใช้แค่อุปโลกนขึ้นมอลอยๆ หากเป็นคนอื่นทั่วไปในยุทธภพ ป่านนี้คงล้มเลิกการตามล่านางไปนานแล้ว ทว่าคนผู้นี้กลับเอาแต่พัวพันต่อแยมเล็ก คล้ายตั้งยมทูตทวงชีวิตจาก ชุมนรก ติดตามไล่ล่านางเป็นพันลี้* ไม่หยุดพักทั้งกลางวันและกลางคืน

นางหนีมาสามวันสามคืน ฝ่ายตรงข้ามก็ไล่ล่าสามวันสามคืน ตอนที่นางหยุดพัก ฝ่ายตรงข้ามก็ยังไล่ตามต่อ ขณะที่นางเด็ดผลไม้ป่า และดื่มน้ำจากลำธาร ฝ่ายตรงข้ามก็ยังคงไล่ตามมาไม่หยุดหย่อน

ไล่ตามเกาะติดไม่ปล่อยขนาดนี้ นางเริ่มรู้สึกทนมไม่ไหว อดที่จะ นึกสาปแช่งอยู่ในใจไม่ได้

ที่แท้พี่ชายใหญ่กับคนผู้นี้มีความแค้นอันใดต่อกัน จึงทำให้อยู่ ร่วมโลกเดียวกันไม่ได้

มนุษย์เราถึงอย่างไรก็ต้องกินดื่มขับถ่ายนอนหลับกันบ้าง นางเริ่ม สงสัยว่าฝ่ายตรงข้ามจะไม่ใช้มนุษย์ เพราะเขาไม่ต้องพักผ่อนนอน ทุกครั้งที่ นางเริ่มทิ้งช่วงระยะห่างระหว่างกันได้ เขาก็จะร่นระยะห่างให้หดสั้น เข้ามาในช่วงเวลาที่นางหยุดพัก

ยังไม่ทันถึงเจียงหนาน เวลาพักผ่อนของนางก็หดสั้นลง จาก สามวัน สองวัน หดสั้นเหลือหนึ่งวัน ครึ่งวัน จากนั้นนับวันก็ยิ่งลดน้อยถอย ลงทุกทีๆ การหนีและการไล่ล่าของคนทั้งสองไม่ใช่การประลองกันที่วิชา ตัวเบาอีกต่อไป หากแต่เป็นการวัดกันที่ความอดทน

สามวันก่อนนางได้พักเพียงครึ่งชั่วยาม** ก็ถูกเขาไล่ตามทัน ทำใ้ นางตกใจจนต้องรีบหนีต่อ

* ลี้ (หลี่) หมายถึงหน่วยมาตรวัดของจีน เท่ากับความยาว 15 อัน เทียบได้กับระยะทางประมาณ 500 เมตร

** ชั่วยาม เป็นหน่วยนับเวลาของจีนในสมัยโบราณ เท่ากับ 2 ชั่วโมง ครึ่งชั่วยามจึงเท่ากับ 1 ชั่วโมง

จอมมารจันทน์

ตอนนี้นางไม่มีเรี่ยวแรงแล้ว แม้วิชาการหนึ่งของนางจะเป็นหนึ่งในยุทธภพ ทว่าเมื่อไม่ได้กินไม่ได้นอนติดต่อกันถึงสามวันสามคืน ต่อให้เป็นเทวดาก็ทนไม่ไหว!

หากเป็นเช่นนี้ต่อไป ยังไม่ทันถึงเจียงหนาน เกรงว่านางจะถูกฝ่ายตรงข้ามตามทันเสียก่อน

และก็เป็นดังคาด เพียงไม่กี่พริบตา เงาสีขาวก็ตามมาหยุดอยู่บนก้อนหินก้อนหนึ่งข้างทะเลสาบ

นางแอบอยู่ในพงหญ้าเขียวๆ ไม่กล้าแม้แต่จะหายใจ ระดับการตามติดของฝ่ายตรงข้ามใกล้เคียงนางสามารถมองเห็นรูปร่างหน้าตาของเขาได้อย่างถนัดชัดเจน

บุรุษชุดขาวที่ยืนอยู่บนก้อนหินมีใบหน้าหล่อเหลางดงามชวนตะลึง แสงจันทร์สะท้อนให้รู้สึกถึงกลิ่นอายบัณฑิตบนร่าง ดูคล้ายยอดคนเหนือโลก ผู้สันโดษ บริสุทธิศักดิ์สิทธิ์ ไร้ซึ่งแววม่าพิน สีหน้าและแววตาไม่ใกล้กับฉายาจอมมารแม้แต่น้อย

สุ่ยหลิงเอ๋อรัยจะจินตนาการได้ว่าคนผู้นี้คืออู๋อิน จอมมารแห่งเหมียวเจียง

บุรุษชุดขาวกวาดสายตาไปรอบทิศ ระวังคลื่อนบางเบาไม่ก็ระลอกที่เล็กจนแทบสังเกตไม่เห็นมีอาจรอดพ้นนัยน์ตาสีดำคมกริบของเขาไปได้ทันใดนั้นดวงตาที่สุภาพเรียบร้อยคู่นั้นก็เปล่งรังสีอำมหิตออกมา ชัดฝ่ามือส่งพลังผ่านอากาศโจมตีเข้าไปใส่พงหญ้าที่นางซ่อนตัวอยู่

สุ่ยหลิงเอ๋อรัยร้องอุทานออกมาเบาๆ พลังที่จู่โจมมารวดเร็วดุจสายฟ้าราวกับจะฉีกกระชากอวัยวะภายในของนางให้ขาดกระจุยออกจากกัน

อย่างเหี้ยมโหด ช่วงเวลาที่พลังจะกระทบถูกตัว นางหนีรอดมาได้อย่างหวุดหวิด ขณะที่สถานที่ซ่อนตัวนั้นกลับกลายเป็นพื้นที่ว่างรกร้างในชั่วพริบตา

"เกือบไปแล้ว..."

นางลูบหน้าอกตนเองเบาๆ หากไม่ใช่เพราะนางหนีได้เร็ว ตอนนี้นางคงกลายเป็นเพียงซากศพอยู่ในพงหญ้า เห็นได้ชัดว่าฝ่ายตรงข้ามอยากให้นางตายมากเพียงไร ไม่สิ ควรบอกว่าอยากให้พี่เขยใหญ่ตายถึงจะถูกต้องตลอดทางที่หนีมา นางได้รับคำสั่งจากศิษย์พี่ใหญ่ให้ปลอมตัวเป็นพี่เขยใหญ่พยายามหนีเพื่อให้อีกฝ่ายติดตามได้ล่า ส่วนตอนนี้นางก็กำลังพยายามไม่ทำให้ตนเองกลายเป็นร่างไร้ชีวิตไปเสียก่อน

แม้จะไม่ประสบภพภัยจากน้ำมืออันอำมหิต แต่ก็ไม่อาจหนีพ้นจากเงื้อมมือเขา คล้ายแมวเหมียวจับหนู เขี่ยจิ้งจอกกตัญญู ต้องหนีหัวซุกหัวซุนจนสารรูปดูไม่เจิด หนีได้ก็นับว่าไม่เลวแล้ว

ฝ่ายตรงข้ามส่งพลังโจมตีมาฝ่ามือแล้วฝ่ามือเล่า รวากับต้องการเบิกฟ้าทะลวงดิน ทุกกระบวนท่าล้วนโหดเหี้ยมหมายเอาชีวิต นางหลบซ้ายหลีกขวาประจุกวานร ประเดี๋ยวปีนขึ้นต้นไม้ ประเดี๋ยวคลานลงบนพื้นดิน ตีลังกากลางอากาศ ไม่ก็พลิกหมุนรอบตัว ทั้งหมดนี้ทำให้นางสามารถไปเป็นดาวเด่นของคณะกายกรรมได้เลยชั่วขณะ

"ที่แท้แม่ทัพใหญ่ผู้มีชื่อเสียงโด่งดังสะท้านยุทธภพก็เป็นพวกรักตัวกลัวตาย เป็นแค่คนใจเสาะที่ดีแต่หนี ไม่กล้าสู้คน"

ดูอินมอมนางอย่างเย็นชา ตลอดร่างแผ่วรังสีเช่นฆราวาญุโหม กระหน่ำ ความเย็นเยียบในดวงตาคมดั่งประกายดาบ

"เป็นเพราะข้ายอมอ่อนข้อให้เจ้าหรือก ไม่เช่นนั้นขอเพียงข้าลงมือ
อาจจะทำให้เจ้ากลัวจนเข้าอ่อน ล้มพับอย่างน่าอนาถ ถ้ารู้ตัวแล้วก็รีบ
คลานกลับไปเหมียวเจียงซะ" นางเลียนเสียงของตัวนวนิวี่สื่อโต้ตอบกลับ
ไปอย่างหยาบคาย

โดยไม่มีกรเตือนล่วงหน้า พลังฝ่ามือสายหนึ่งพุ่งตรงเข้ามา
นางขยับตัวหลบ พลันต้นไม้ด้านหลังก็ถูกฝ่าออกเป็นสองซีก

เห็นได้ชัดว่าคำพูดของนางทำให้เขาโกรธ แต่σύหลังเออร์ก็กลับ
ไม่กลัวตาย จัดการเติมปืนใส่ไฟต่อ

"ตาเจ้ามองที่ใดกัน เหตุใดจึงเล็งไม่แมนเอาเสียเลย"

ใบหน้าหล่อเหลาดงยามเย็นเยียบยิ่งกว่าเก่า

"รนาที่ตาย!"

การยั่วยุนี้แลกมาซึ่งรังสีฆ่าฟันและการจู่โจมที่ถี่ติดกว่าเดิม นาง
หลบหลีกการจู่โจมของจอมมารไปพลางพร้อมกับสังเกตว่ายิ่งรับมือ
ฝายตรงข้ามยากขึ้นทุกที

แปลก? ทำไมร่างกายนางจึงหนักขึ้น มือเท้าก็ไม่คล่องแคล่วอย่างเคย
ทั้งยังได้ยินเสียงจ๊อกๆ ดังมาจากห้องด้วย

อ้อ จริงด้วย นางไม่ได้กินอะไรมาสามวันสามคืนแล้ว เพราะหาโอกาส
เด็ดผลไม้ปามากินรองท้องไม่ได้ น้ำก็ไม่ได้เข้าปากเลยสักหยด มิน่าการ
เคลื่อนไหวของนางจึงเชื่องช้าลงทุกที ตาก็เริ่มจะลายแล้ว

"ทำไม เข้าอ่อนหรือ ถึงได้ทำตัวราวกับผู้หญิง"

เฮอะ! เดิมนางก็เป็นผู้หญิงอยู่แล้ว แต่เขาก็พูดถูก นางเข้าอ่อนแล้ว

จริงๆ

ท้องหิวแทบตาย กินก็ไม่อิ่ม นอนก็ไม่พอ ต้องถูกตามล่าอย่างเอาเป็นเอาตาย นางเพิ่งจะหาต้นไม้พักพิงได้ต้นหนึ่ง ยังไม่ทันจะได้พักหายใจ เขาก็ปล่อยพลังฝ่ามือมาทำลายต้นไม้จนกระจุยอีก เป็นเช่นนี้ติดต่อกันหลายร้อยกระบวนท่า จนท้ายที่สุดนางก็โกรธจนทนไม่ไหว

"เจ้าอยากจะได้ต้นไม้ใหม่ได้! ข้าจะให้เจ้าได้สมหวัง เตียวจะหาว่าข้าไม่สำแดงเดช คิดว่าข้าเป็นแมวขี้โรคไป คอยดูสุดยอดกระบวนท่าของข้า..."

สุดยอดกระบวนท่า?

ฉูอินลอบตื่นตระหนก เขาไม่เคยรู้มาก่อนเลยว่าตัวนอวีส์อียังมีกระบวนท่านี้เก็บซ่อนเอาไว้ ไม่ได้ใช้ฝีมือออกมาเต็มที่ ในอดีตตอนที่เคยประมือกัน พวกเขาสู้กันอย่างสูสีกำลังราวพยัคฆ์ปะทะเสือดาว หากตัวนอวีส์อียใช้สุดยอดกระบวนท่าออกมา ตนจะรับมือไหวหรือไม่

เขารวบรวมสมาธิพร้อมรับมือ ไม่กล้าประมาทแม้เพียงนิด ขณะที่ฝ่ายตรงข้ามเพิ่งสมาธิเตรียมโจมตี เขาก็เพิ่งสมาธิเตรียมรับมือ มองเห็นควันสีขาวลอยออกมาจากร่างของตัวนอวีส์อียเป็นพักๆ และยิ่งรู้สึกประหลาดใจมากขึ้นเรื่อยๆ

เขารอรับมืออย่างสุขุมระแวดระวัง กลั่นใจฝ้ารอก รอแล้วรอเล่า รออยู่นานฝ่ายตรงข้ามก็ยังไม่มีการเคลื่อนไหว ทำเพียงแค่นิ่งอยู่ที่เดิม และมองมาที่เขาด้วยสายตามาดร้าย นอกจากควันสีขาวที่ลอยปกคลุมรอบกายแล้วก็ไม่มีการเคลื่อนไหวได้อีก

สีหน้าของฉูอินปรากฏแววสงสัย จนเมื่อควันสีขาวจางหายไป ตัวนอวีส์อียก็ยังคงยืนนิ่งเป็นรูปปั้นหิน ไม่ขยับเขยื้อนเคลื่อนไหวเช่นเดิม

ฉับพลันจอมมารก็รู้สึกตัว รีบขยับกายโจมตีไปด้านหน้าหนึ่งฝ่ามือ พลังฝ่ามือนั้นคมกริบราวใบมีด ฟุ้งตรงทะลุผ่านอกของฝ่ายตรงข้าม

ไม่เคยมีครั้งใดที่สีหน้าของผู้อื่นจะดำทมิฬเช่นนี้มาก่อน เพราะสิ่งที่ฝ่ามือของเขาพาดถูกคือเปลือกที่ว่างเปล่า เป็นเพียงเสื้อผ้าที่ไร้ร่าง สวมใส่และหน้ากากหนังมนุษย์อันหนึ่ง ในที่สุดเขาก็รู้แล้วว่าควันสีขาว คือสิ่งที่ฝ่ายตรงข้ามตั้งใจใช้พรางตา

แสงจันทร์สะท้อนให้เห็นรอยบุดูโปนของเส้นเลือดบนหน้าผากผู้ซึ่งตลอดมามากสงบนึง เก็บซ่อนอารมณ์ความรู้สึกจนยากนักที่จะแสดงสีหน้า ตะลึงงันทำอะไรไม่ถูกให้เห็น

ผู้อื่นมองหน้ากากหนังมนุษย์ของตัวนวนวิสัย แล้วโคจรพลังทำลาย หน้ากากจนแหลกสลายคามือในพริบตา แววดตาที่มีเส้นหยีรายของเขา ปรากฏโตะพวยพุ่ง

"เจ้าคนไร้ยางอายุ!"

ร่างของเขาราวกับมีเพลิงร้อนแรงเผาผลาญ กำปั้นสั้นเต็ม ฝ่ามือตรงข้ามถึงกับใช้วิธีไร้ยางอายุเช่นนี้มาปั่นหัวเขา หากจับมันได้ เขาจะไม่ให้มันตายในทันที แต่จะแลเนื้อเถื่อนหนังมันทีละชิ้นๆ ให้มันเจ็บปวดจนกระทั่งตาย

คนผู้นี้ไม่น่าจะหายตัวไปต่อหน้าต่อตาได้โดยที่เขาไม่รู้ตัว และถึงจะหนีไปได้ก็อาจจะหลงเหลือร่องรอยเอาไว้ให้ติดตามบ้าง เว้นแต่...

สายตาคู่รูน้ไปด้วยอารมณ์โกรธแค้นมองตรงไปที่ทะเลสาบ เขาพลิวกายกระโดดขึ้นกลางอากาศ ชัดฝ่ามือมารตรงไปยังบริเวณข้างทะเลสาบ บังคับให้เงาร่างสายหนึ่งปรากฏออกมา

"จะหนีไปที่ใด!"

เขาตามติดจู่โจมราวกับภูตผีจากนรก ฝ่ามือใ้รน้ำใจฟาดลงหมาย
จะบดขยี้ฝ่ามือตรงข้ามให้ตายคาที่ ทว่าก่อนจะปล่อยฝ่ามืออันทำให้ถึงแก่
ชีวิตออกไป เขากลับเห็นใบหน้าดงามผุดผาดเปล่งประกายสดใสราว
หยกขาวภายใต้แสงจันทร์ ทำให้เขาถึงกับชะงักค้างไปในชั่วพริบตา

"ไม่... อย่างนะ!"

เขารั้งฝ่ามือไว้ได้ในระยะห่างจากตัวนางหนึ่งชุ่น* ถอนพลังกลับมา
ได้อย่างทันท่วงที

คู่อินมีสีหน้าหงงหงงสงสัย คิดไม่ถึงว่าจะจับสตรีแบบบางมาได้คนหนึ่ง

"อย่า... อย่างมองนะ..."

ลุ่ยหลังเออร์รี่ยกมือขึ้นปิดผ้าเนื้อบางบนร่างตน เพราะยามนี้นาง
สวมใส่เพียงเอี๊ยมตัวเดียว ตลอดร่างของนางเปียกโชก เนื้อผ้าแนบติดกาย
ทำให้ส่วนเว้าส่วนโค้งปรากฏออกมาอย่างชัดเจนจนแทบจะถูกเขามอง
เห็นทั่วทั้งร่าง

"เจ้าเป็นใคร"

"ข้าเป็นใครมันเรื่องอะไรของท่าน! หลีกไปนะ เจ้าคนลามก!"

นางผลัดเขากออกไป ทว่าวินาทีต่อมาข้อมืออ่อนนุ่มเล็กของนางก็ตักไป
อยู่ในฝ่ามือแข็งแรงประดุจเหล็กกล้าของเขาซึ่งทำให้นางเจ็บ

"เจ้าเป็นใคร" เขากัดฟันถามอีกครั้ง คำพูดที่กล่าวออกมาไม่มีแว
ร์กถนอมสวยงามสักนิด

"โอ๊ย... เจ็บนะ เจ็บๆ เเบาหน่อย"

* ชุ่น เป็นหน่วยมาตราวัดของจีนสมัยโบราณ เทียบความยาวประมาณ 1 นิ้ว ระยะ 10 ชุ่นเป็น 1 คืบ (เขียน)

"บอกมา!"

"ท่านจะดูไปทำไม สวณ้อยอย่างข้าจะอาบน้ำทำความสะอาดร่างกายข้างทะเลสาบไม่ได้หรือไร มันขัดหูขัดตาท่านตรงไหน"

คิ้วเข้มขมวดมุ่น "อาบน้ำ?"

"ใช้สิ ท่านเคยเห็นใครถอดเสื้อผ้าตากปลาหรือไม่ แล้วรบกวนท่านช่วยปล่อยมือข้าด้วยได้ไหม"

ดูอินแสดงสีหน้าสงสัยขึ้นชั่วแวบหนึ่ง จากนั้นก็หันหน้ากลับไปมองกองเสื้อผ้าที่ถูกเขาทำลายจนละกองนั้น

มีบางอย่างไม่ชอบมาพากล เท่าที่เขารู้มา ตัวอวี้อีสน้ำที่พรบศัตร์ล้วนต้องชักม่านำหน้าเป็นคนแรก แต่ตลอดทางมานี้เส้นทางที่เขาใช้หลบหนีไม่คล้ายพฤติกรรมยามปกติของเขา แต่ด้วยความที่ตนร้อนใจอยากชำระความแค้น ดังนั้นจึงไม่ทันได้ขบคิดหาสาเหตุ บัดนี้เมื่อคิดขึ้นมาได้กลับพบว่ามิชอบผิดปกติน่าสงสัย

คนที่เขาไล่ตามหายไป เหลือไว้เพียงเสื้อผ้าและหน้ากากหนังมนุษย์อันหนึ่ง ขณะเดียวกันเด็กสาวคนนี้ก็โผล่ขึ้นมาในสภาพที่แทบไม่มีอะไรปกปิดร่างกาย ความบังเอิญนี้เป็นไปได้เพียงอย่างเดียวเท่านั้น!

ราวกับฟ้าผ่ากลางวันแสกๆ เขากวาดสายตามาดร้ายแฝงแววเช่นฆ่ามองไปที่นาง

"เจ้า..."

ร่างของเขาชะงักค้างนิ่งอยู่กับที่ เพราะสายตากวาดไปโดนเพียงอากาศ เด็กสาวคนนั้นได้หายตัวไปนานแล้ว เขาก็ไม่เห็น กระทั่งมือที่เขาจับไว้ก็ยังเป็นมือปลอม

ดูอินมอมมือข้างนั้นอย่างไม่เชื่อสายตา คิดไม่ถึงว่าศัตรูที่ตนสาบานว่าจะสังหารด้วยมือจะต้องเดินทางลงใต้จากทะเลทรายมายังเจียงหนานตามติดตลอดกลางวันกลางคืนจะไม่ใช้ตัวนอวีส์ื่อ หากแต่เป็นสตรีที่สวมหน้ากากปลอมตัวเป็นตัวนอวีส์ื่อ

ถ้าเช่นนั้นก็แปลว่าเขาถูกเด็กสาวคนนั้นปั่นหัวมาตลอดสี่สิบเก้าวันเต็มๆ แถมตอนนี้เขายังถูกนางลูบคมอีกคราด้วยการปล่อยให้นางหนีไปได้อย่างลอบย่นวล

ใบหน้าเคร่งขรึมของจอมมารดำทะมึนจนไม่อาจดำมากไปกว่านี้อีกแล้ว ขณะมอมมือปลอมที่เหมือนของจริงไม่มีที่ติ มุมปากยกขึ้นยิ้มเย็นอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน

ประเสริฐ! นับว่าเป็นเด็กสาวที่กะล่อนคล่องแคล่วนัก!

คิดไม่ถึงว่าในยุทธภพ นอกจากตัวนอวีส์ื่อแล้วยังมีผู้ที่มิวิชาตัวเบาไม่แพ้เขา ไม่สิ อาจเหนือชั้นกว่าตัวนอวีส์ื่อชั้นหนึ่งด้วยซ้ำ

ในเมื่อนางกล้าลูบคมเขา เช่นนั้นนางก็ควรกล้าที่จะยอมรับการลงทัณฑ์จากเขา

ไม่มีใครที่ลองดีกับเขาแล้วจะยังใช้ชีวิตอย่างราบรื่นสงบสุขได้ เขาจะต้องตามหาเด็กสาวคนนั้นให้พบ จากนั้นก็ให้นางจ่ายค่าตอบแทนอย่างสาสม!

เจียงหนานภายใต้ผู้กั้นพรณนาของเหล่าบัณฑิตผู้ทรงภูมิความรู้ดังามดับทกวี วิจิตรราวภาพวาด แต่เจียงหนานในเดือนห้ากลับมีสายลมอ่อนเคล้ามาผ่านบางๆ ประดับด้วยผลท้อสีแดงและ

ผลซึ่ง* สีเหลือง

ณ ตำบลผิงเหอ ทุกแห่งหนล้วนสามารถพบเห็นลำธารสายน้อยและ สะพานเล็ก รวมทั้งบ้านเรือนที่มุงกระเบื้องสีดำชายคาสีแดง ทว่าชาวบ้าน ที่ใช้ชีวิตอย่างสงบเรียบง่ายในตำบลแห่งนี้ยังมีความกตัญญูและอบอุ่น

วันนี้เป็นวันมงคลที่บุตรพี่ของสกุลหลิวจะออกเรือน ทว่าเพื่อนบ้าน กลับมอมองมาด้วยสายตาเห็นใจและพากันทอดถอนใจไม่หยุด

"ช่างน่าสงสารเสียจริง เป็นเด็กสาวที่ดีแท้ๆ กลับจะถูกคนข่มเหง รังแกแล้ว"

"นั่นสิ" มีคนไม่ยินยอมพร้อมใจต่าทอออกมา "ลูกสาวของพ่อเฒ่า หลิวหน้าตาสะสวยน่าเอ็นดู เป็นเต้าหูซื่อซื่อ** ซึ่งมีชื่อเสียงของเรา สมกับ พ่อหนุ่มบ้านสกุลหยางราวกับกิ่งทองใบหยก สองคนนั้นรักกันอยู่ดีๆ เจ้าใจคุณกลับต้องตามนางน้อยเข้า บังคับให้แต่งงานเป็นอนุคนที่สี่ของ มัน บ้านเมืองช่างไม่มีชื่อมีแป้จริง"

"จะทำอย่างไรได้ ใจคุณมีทั้งทรัพย์สินและอำนาจ กระทั่งได้ทำที่ อำเภอยังต้องเกรงใจ พ่อเฒ่าหลิวจะไม่แต่งลูกสาวก็ไม่ได้"

"หรือว่าจะได้แต่มองดูเด็กสาวดีๆ ถูกบังคับให้แต่งงานออกไป สวรรค์ยังมีความยุติธรรมอยู่อีกหรือ"

ทุกคนมองกันไปมองกันมา ไร้คำพูดโต้ตอบ ที่สุดก็ได้แต่ถอนใจยาว อย่างจนวนปัญญา

* ซึ่ง หมายถึงแปบปรืด

** เต้าหูซื่อซื่อ เป็นสำนวนเปรียบเปรยถึงสาวงามที่มีผิวขาวราวกับเต้าหู และรูปโฉมงดงามเหมือนซื่อซื่อ (ไซซี) ซึ่งเป็นหนึ่งในสี่ยอดหญิงงามผู้พลิกประวัติศาสตร์จีน

ใช้แล้ว สิ่งที่ทุกคนสามารถทำได้ก็คือมองส่งเด็กสาวดีๆ อีกคน
แต่งงานไปเป็นอนุของใจคุณ ไม่มีใครกล้ายุ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้ นอกจาก
เอ่ยปากตำว่าไม่ก็คำแล้ว กระทั่งส่งเสียงฮึดดังๆ สักคำก็ยังไม่กล้า นอกเสีย
จากว่าคนผู้นั้นจะเบื่อชีวิตแล้ว

ในบ้านสกุลหลิว สมาชิกทุกคนในครอบครัวต่างมองไปที่เด็กสาว
ผู้มีรูปโฉมงดงามซึ่งสวมชุดแต่งงานสีแดง

นางมิใช่บุตรธิดาของพ่อแม่หลิว แต่กลับสวมรัดเกล้าหงส์และผ้าคลุม
ปิดหน้าสำหรับเจ้าสาว นางไม่เพียงงดงามกว่าเจ้าสาวคนเดิม ใบหน้า
เรียวที่งดงามนั้นยังมีสิ่งที่ทำให้ผู้คนประทับใจอย่างลึกซึ้ง นั่นคือดวงตา
กลมโตที่สุกใสงดงาม เปล่งประกายราววิบยั้งกว่าดวงตาราบพากฟ้า
ยามค่ำคืนชวณให้ผู้คนหลงไหล

พวกเขาไม่รู้จักนาง นางปรากฏตัวขึ้นเมื่อคืนนี้ในตอนที่คนในบ้าน
สกุลหลิวสิ้นหวังอย่างถึงที่สุด

เด็กสาวมาเยี่ยมเยือนถึงหน้าประตูบ้าน บอกว่ายินดีแต่งงานกับ
อันธพาลใจดีช่วยเหลืออย่างใจคุณแทนบุตรธิดาของพวกเขา

"แม่นาง ท่านจะทำเช่นนี้แน่หรือ"

สามีภรรยาแค้นหลิวรวมถึงบุตรธิดาและบุตรชายคนเล็กต่างมอง
ส่ายหลังเอ๋ออย่างกระวนกระวาย เพราะนางสวมชุดเจ้าสาวที่เดิมควรจะเป็น
ของบุตรธิดาสกุลหลิวเพื่อปลอมเป็นเจ้าสาว และกำลังรอคอยที่จะขึ้น
เกี่ยวเจ้าสาว

"แน่นอน จำไว้ให้ดี ถือเป็นโอกาสตอนที่ข้าขึ้นเกี่ยวเจ้าสาวไปกราบไหว้
ฟ้าดินที่จวนสกุลใจ พวกท่านหนีไปไกลได้เท่าไรก็ไปให้ไกลเท่านั้น

รอนใจว่าคุณรู้ว่าข้าไม่ใช่แม่นางหลิว ถึงตอนนั้นก็มืดค่ำ คิดจะตามพวกท่าน ก็ยากแล้ว"

น้ำเสียงของสุ่ยหลิงเออร์ฟังดูสบายๆ ไม่มีที่ท่ากังวลหรือหวาดกลัว แม้แต่บ่อย กลับมีที่ท่าสนุกสนานแปลกใหม่ด้วยซ้ำไป เพราะนี่เป็นครั้งแรกที่นางได้สวมรัดเกล้าหงส์และคลุมหน้าแบบเจ้าสาว

หน้ากระจกของเหลือง นางเขียนคิ้ว ทาปาก ผัดแป้ง สีหน้าตื่นตื้น ยืนตื้ออย่างยั้ง ต่างกับคนในสกุลหลิวที่โศกเศร้าอมทุกข์

ตอนที่นางหนีมาถึงตำบลผิงเหอ บังเอิญได้ยินชาวบ้านพูดกันถึง เรื่องบุตรสกุลหลิวถูกใจของคุณหมายตาแล้วบังคับให้สกุลหลิวรับสินสอด ทองหมั้น ทั้งยังกำหนดวันรับเจ้าสาวเอาเองเสร็จสรรพ นางซึ่งกำลังอยู่ใน ช่วงหลบหนีจึงตัดสินใจยื่นมือเข้าช่วยเหลือสกุลหลิวให้ผ่านพ้นด่านที่ยากลำบากนี้ทันที

"แต่ว่า...ใจของคุณผู้นี้เป็นคนชั่วช้าสารเลวนัก"

"ก็เพราะเป็นคนชั่วช้านี้สิ ข้าจึงเห็นความมอยุติธรรมนี้แล้วต้องยื่นมือ เข้าช่วยเหลือ!"

นางรู้ดีว่าไม่ควรเล่าเรื่องชาวบ้านตอนที่ตนเองกำลังหนีตาย ทั้งยัง ควรรีบเดินทางต่อไปอย่าได้หยุด จะได้ไม่ถูกจอมมารตามทัน ทว่านาง ไม่อาจเห็นคนลำบากแล้วนั่งดูตาย เมื่อเห็นเด็กสาวดั่งามผู้หนึ่งกำลังจะ ถูกคนชั่วข่มเหงรังแก นางจะไม่สนใจยุ่งเกี่ยวได้อย่างไร

อย่างไรเสียเจ้าสาวก็ต้องคลุมหน้า ต่อให้จอมมารร้ายกาจกว่านี้ก็ไม่ น่ารอพบรัฐสารพัดถึงขนาดรู้ว่านางจะแต่งงานออกไปแทนบุตรสกุลหลิว กระมัง

คิดถึงตรงนี้นางก็ตัดสินใจจะผดุงความยุติธรรมแนวแน่กว่าเดิม
ได้ทำความดีไปด้วยในขณะที่หลบหนี ประเสริฐออกจะตายไป!

"พวกเราหนีไปแล้ว แม่นางจะทำอย่างไร"

คนบ้านสกุลหลิวถึงอย่างไรก็เป็นชาวบ้านที่มีจิตใจงดงาม แม้จะไม่ยินยอมให้บุตรถูกโจรขูดรีด แต่ก็ไม่นินดีหากเด็กสาวผู้หนึ่งจะต้อง
เสียสละความสุขของตนเอง ยิ่งไปกว่านั้นนางยังเป็นคนที่งดงามและมี
จิตใจดีงามถึงเพียงนี้อีกด้วย

"ตายแล้ว! พวกท่านยังกังวลเรื่องนี้อีกหรือ ข้าไม่ได้บอกไปแล้วหรือว่า
ข้ามีวิธีหนีเอาตัวรอด"

"แม่นาง ท่านมาจากต่างถิ่น คงจะไม่รู้ว่าโจรคนนี้มีอิทธิพลมาก
เพียงไร กระทั่งคนของทางการยังถูกมันใช้เงินซื้อตัวไว้ ถ้าท่านเกิดหนีไม่รอด
มิกลายเป็นว่าต้องถูกเจ้าคนชั่วแซ่โจรขูดรีดเอาหรือ มันเป็นคนที
น่ากลัวมากเหลือเกิน"

สำหรับσύหึงเออร์แล้ว ต่อให้โจรคนร้ายจากจกเวลานี้ ก็ยังไม่น่ากลัว
เท่านิ้วมือเพียงนิ้วเดียวของจอมมารแห่งเหมียวเจียง

การที่นางปลอมเป็นเจ้าสาวไม่เพียงได้พักขา ยังถือโอกาสกินอาหาร
ดื่มสุรามงคลเลี้ยงกระเพาะได้ด้วย นอกจากนี้นางยังเป็นเด็กสาวอายุ
สิบหกที่ฝันอยากนั่งเกี้ยวเจ้าสาว สวมใส่ชุดแต่งงาน ตอนนี้อยู่เมื่อมีโอกาส
ได้ลิ้มลอง ใจนางย่อมต้องหัวเราะเป็นธรรมดา

"ไม่ต้องเป็นห่วง ข้าไม่มีอะไรเก่ง แต่เรื่องนี้มันเป็นที่หนึ่ง ข้ายอม
มีความมั่นใจเต็มที่จึงได้ยอมช่วยเหลือพวกท่าน สิ้นสออดทองหมั้นที่โจรคน
ส่งมาเพียงพอจะเป็นค่าเดินทางให้พวกท่านหนีและพอใช้ไปชั่วชีวิต

พวกท่านยิ่งหนีไปให้ไกลเท่าไรก็ยิ่งดี พอไปถึงสถานที่อื่นก็เปลี่ยนชื่อแซ่ซะ
อย่าให้โจวคุณหาพบ เเท่านี้ก็ไม่เสียความตั้งใจของข้าแล้ว"

คนสกุลหลิวต่างซาบซึ้งใจจนน้ำตาคลอเบ้า โดยเฉพาะหลิวอวี๋หลัน
ผู้เป็นบุตรีนางกัมมิงโขกศิระชะค่านับผู้มีพระคุณด้วยความซาบซึ้งใจอย่างยิ่ง

"ขอบคุณพระคุณอันยิ่งใหญ่ของแม่นาง ข้าจะไม่มีวันลืมพระคุณนี้
ชั่วชีวิต"

คนทั้งครอบครัวต่างพากันโขกศิระชะค่านับแก่นาง

"พอเถอะ อย่าคุกเข่าเลย รีบลุกขึ้นแล้วตามชายในดวงใจของเจ้า
หนีไปจากตำบลนี้ด้วยกันซะ พวกเจ้าแค่ทำตามวิธีหนีที่ข้าบอกไว้ก็ใช้ได้
แล้ว"

กล่าวไปๆ นางก็ถ่ายทอดวิธีการหนีให้พวกเขาเพิ่มไปอีกหลายท่า
อย่างอื่นนางอาจจะไม่เป็น แต่เรื่องหนีนางถนัดที่สุด!

ทุกคนแสดงความคารวะต่อผู้มีพระคุณอีกครั้ง ยามนี้ที่ด่านนอก
พลันเกิดเสียงอึกทึกขึ้น ชายหนุ่มบ้านสกุลหยางซึ่งอยู่ข้างบ้านริบร้อนวิ่ง
เข้ามาพลากร้องบอกอย่างร้อนใจ

"ท่านอาหลิว! เกี้ยวเจ้าสาวมาแล้ว!"

สุ่ยหลิงเอ๋อริบกำขับ "ทำตามแผนการ รีบซ่อนเร็ว อย่าให้แม่สื่อ
เห็นพวกเจ้า"

สองหนุ่มสาวพาน้องชายไปหลบในห้อง ส่วนพ่อแม่อีกแก๊งทำเป็น
รักเสียดายไม่ยอมให้บุตรีแต่งงานออกเรือนไปก่อนที่แม่สื่อจะเข้ามา

สุ่ยหลิงเอ๋อริบดึงผ้าคลุมหน้าเจ้าสาวลงมาปกปิดใบหน้าซึ่งงามล้ำ
ของตน และปลอมเป็นเจ้าสาวอย่างแนบเนียน พร้อมกับให้แม่สื่อที่

ใจคุณส่งมาพุงขึ้นเกี่ยวเจ้าสาว

ขบวนรับเจ้าสาวออกเดินทางพร้อมเสียงลั่นฆ้องตีกลอง บรรทุกเจ้าสาวตัวปลอมมุ่งหน้าไปยังจวนสกุลใจ

ใจคุณไม่เสียทีที่เป็นเจ้าพ่อประจำถิ่น ทรัพย์สินมากก็ยิ่งกว้างมาก แต่โต๊ะที่จัดเลี้ยงก็พาเข้าไปเป็นร้อยโต๊ะ ขนาดเจ้าหน้าที่ทางการซึ่งเปรียบเสมือนบุคลากรของคนในท้องถิ่นยังต้องมาเป็นแขกในจวนของเขา พฤติกรรมโหดชั่วใช้กำลังบังคับแต่งหญิงสาวเข้าบ้านไม่มีการปกปิดไว้สักนิด

ในห้องหอ สู้ยหลังเออร์เปิดผ้าคลุมหน้าออก ถลกกระโปรงขึ้นแล้วแอบย่อไปที่ข้างประตู ทุกก้าวที่เดินไป พูบร่องเท้าบักก็จะแหว่งไหวไปพร้อมกัน

นางเลียนิ้วแล้วทิ่มไปบนกระดานขลุ่ยประตุนงนทะเลลูเป็นรู นัยน์ตากลอกกลิ้งแอบส่องมองลอดออกไปด้านนอก เห็นชายร่างใหญ่หลายคนเฝ้าประตูอยู่ตามคาด

ใจคุณกลัวว่าเจ้าสาวจะหนี ดังนั้นทั้งหน้าจวนและหลังจวนจึงให้ลูกน้องคอยเฝ้าระวังอยู่อย่างแน่นหนา

นางเห็นว่าอยู่ว่างๆ ไม่มีอะไรทำ จึงนั่งลงที่หน้าโต๊ะมวงคลแล้วจัดการกับอาหารบนโต๊ะจนหมดในเวลาไม่นาน ทั้งยังดื่มเหล้ามวงคลหมดไปครึ่งขวด กระทั่งได้ยินเสียงอะอะดังมาจากด้านนอก นางจึงรีบเดินกลับไปทีเตียงตั้งผ้าคลุมหน้าลง ขณะที่คุณเลียนิ้วซึ่งเปื้อนน้ำปรุงรสอย่างยังไม่หายอยาก

ประตูถูกเปิดออก ใจคุณที่ดื่มเหล้าลงท้องไปแล้วหลายจอกแม้จะมีอาการตึงนิดๆ แต่ยังคงมีสติคึกคักแจ่มใส ถูกฝูงเพื่อนที่หวังเกาะกินดัน

ตัวเข้ามาในห้องหอ

"ยินดีกับพี่ใหญ่ที่ได้แต่งงานกับภรรยาคนงาม"

"พี่ใหญ่ช่างมีโชคความนาด้านอิสตรีไม่น้อย น้องๆ อย่างพวกเราผู้สัก
อิฉาท่านยิ่งนัก!"

ลูกน้องกลุ่มนี้ปกติมักจะติดตามใจคุณไปสำแดงฤทธิ์เดชตามที
ต่างๆ แต่ละครคนไม่ปกปิดสีหน้าละโมภโลกมาก พวกกันเกาะแข่งเกาะขา
ลูกพี่สุดชีวิต และพยายามกล่าววาจาที่จะทำให้ลูกพี่พึงพอใจ

ใจคุณมองเจ้าสาวที่นั่งนิ่งอยู่บนเตียงไม่วางตา ใจทั้งดวงร้อนระอุ
ไปหมด ผู้หญิงที่เขาต้องการเขาไม่เคยไม่ได้ ในที่สุดหลิววี่หลันก็หนี
ไม่พ้นเงื้อมมือเขา

แม้จะมีคนคอยส่งลูกๆ แต่เขาก็ไม่ยอมให้คนอื่นได้มีส่วนร่วม
ในการชื่นชมความงามเจ้าสาวของเขา ยิ่งไปกว่านั้น ค่าคืนในห้องหอมีค่า
ยิ่งกว่าทองพันตำลึง เขายอมไม่ยอมให้ใครมาหยอกล้อในนี้จนเสียฤกษ์
แน่ และเขาก็ต้องการนางจรรยาให้งานเลี้ยงเล็กไม่ไหวด้วย

"ด้านหน้ามีเหล่าและอาหารมากมาย พวกเจ้ากลับไปดื่มกินเถอะ"

"ไม่ได้หรอกพี่ใหญ่ การหยอกล้อในห้องหอเป็นประเพณีที่ปฏิบัติ
กันมา ยิ่งศึกคักยิ่งดี ไซ้ใหม่ทุกคน"

เมื่อมีคนกล่าวนำ คนอื่นๆ ก็พลอยว่าตามไปด้วย

ใจคุณรู้ว่าพวกเขาต้องการสิ่งใด หากไม่ใช่ถือโอกาสเรียกร้อยเงิน
จากเจ้าบ่าวจะเป็นสิ่งใดได้อีก ตอนนี้เขากำลังอารมณ์ดี ไม่ใส่ใจที่จะจ่าย
เงินเพิ่มอีกเล็กน้อย อย่างไรก็ตามเสียเงินเขาก็มีเยอะอยู่แล้ว

"ไปๆ ไปปรับเงินคนละห้าสิบตำลึงที่ห้องบัญชีโน่นไป!"

"ขอบคุณพี่ใหญ่!"

หลังบรรลุเป้าหมาย ทุกคนก็ล่าถอยกลับออกไปทันที
เมื่อปิดประตูใจคุณก็หันมามองเจ้าสาวด้วยแววตาตะกะตะกลาม
แฉะยิ้มพลาวงกล่าว

"น้องหญิง ในที่สุดก็เหลือแค่เราสองคน"

σύหลังเออร์ลอบตำในใจ ฟ้ายังไม่ทันมืด เจ้าสุนัขปาลามกตัวนี้ก็
อดใจรอที่จะเข้าห้องหอไม่ไหว ทำให้นางต้องเลื่อนแผนการหนีให้เร็วขึ้น
นางรอโอกาสอยู่เงียบๆ ทันทีที่ผ้าคลุมหน้าเจ้าสาวถูกเปิดออก
นางก็จะลงมือ

แต่ยังไม่ทันที่ผ้าคลุมหน้าจะถูกเปิดออก นางก็ต้องสะดุ้งตกใจจาก
เสียงดังของหนักๆ ตกกระทบพื้น

σύหลังเออร์เลิกผ้าคลุมหน้าขึ้นอย่างแปลกใจ เห็นเจ้าบ่าวนอนกอง
อยู่บนพื้น อดสงสัยไม่ได้จนต้องเดินเข้าไปดู รองเท้าปักมุ้งตรงไปซ้ายที่
ศีรษะโตๆ นั้น

"นี่"

เจ้าบ่าวไร้การตอบสนองราวกับหลับสนิทไปแล้ว นางจึงยิ่งตะเข
อย่างได้ใจ

"นี่! ตีนลิ"

ฝ่ายตรงข้ามยังคงไม่มีการเคลื่อนไหว นอนนิ่งไม่ไหวติง
ดื่มจนเมา? ไม่หรือกระมัง

เดิมทีแผนการของนางคือรอให้ใจคุณเปิดผ้าคลุมหน้านาง แล้วนาง
จะโปรยยาสลบใส่เขาให้หมดสติ คิดไม่ถึงว่าฝ่ายตรงข้ามจะเมาไม่ได้สติ

ไปเองเสียก่อน

เช่นนั้นก็ดีแล้ว นางจะได้หมดเรื่องยุ่งไป

ขณะที่นางกำลังรู้สึกยินดี ที่น้องพลันรู้สึกปวดแปลบ

"ไอ๊ย..."

นางกระโดดหนีตามสัญชาตญาณ รู้สึกกราวกับว่าขาของตนถูก
สิ่งหนึ่งสิ่งใดกัดเข้าไปให้

เมื่อมองสำรวจอย่างละเอียดก็เห็นว่าที่บริเวณเส้นผมของโจวคุณ
มีงูสีดำตัวเล็กบางตัวหนึ่งเลื้อยออกมา มันแอบซ่อนอยู่ในเส้นผมคน
ยากจะสังเกตเห็นได้ ดังนั้นนางจึงไม่ทันระวังจนถูกกัด

แปลกจริง ทำไม่ถึงมีงูได้

ไม่ว่างูตัวนั้นจะมีพิษหรือไม่ นางรีบกินยาแก้พิษลงไปทันทีโดย
ไม่ต้องคิด นี่เป็นยาที่ศิษย์พี่รองปรุงขึ้น สามารถแก้พิษได้นับร้อยชนิด
เวลาที่พวกนางศิษย์พี่น้องสามคนออกเดินทางต่างพกติดตัวเพื่อเป็นการ
ป้องกันไว้เผื่อใช้ในยามจำเป็น

ในเมื่อโจวคุณหลับไปแล้ว นางก็ไม่มีเวลาจำเป็นต้องอยู่ต่ออีก พอดี
กับที่บรรดาพี่น้องซึ่งเฝ้าประตูอยู่ด้านนอกถูกสั่งให้ไปรับเงินและตีหมึก
จึงไม่มีใครอยู่เฝ้าประตู ไม่นานตอนนี้แล้วจะหนีตอนไหน!

นางยกขาขวากระโปรงขึ้นเตรียมจะหนีไปให้ไกล ที่ไหนได้ พอ
เปิดประตูออกนางกลับต้องชะงักใจหล่นวูบเพราะเจอเข้ากับกำแพงหนา
ด้านหน้า

ไม่หรรษา...

สายตาของนางค่อยๆ เลื่อนขึ้นไป มองดูเงาร่างที่บัดบังแสงสว่าง

จนมืดอย่างเหงื่อตก กระทั่งเห็นใบหน้าหล่อเหลาดงามและประสาน
สายตากับนัยน์ตาเย็นเยียบคู่นั้น หัวใจของนางก็เหมือนร่วงหล่นลงสู่
หุบเหวลึก

คู่อินก้มหน้าหรือตามองนาง ชูดขาบ่นร่างเขายังคงสะอาดบริสุทธิ์
เหมือนเคย กลิ่นอายสุภาพทรงภูมิราวบัณฑิตบ่นร่างยังคงอยู่ จะต่างก็
เพียงความเย็นชาในดวงตาและน้ำเสียงที่ไร้ความอบอุ่นเท่านั้น

"ในที่สุดข้าก็ตามเจ้าทัน"

ส่ายหลังเออร์กริ่นน้ำลายลงคออย่างยากลำบาก ตอนนี้เป็นเดือนห้า
ไฉนรอบกายจึงเห็นบนาราวฤดูหนาวในเดือนสิบสอง

นางค่อยๆ ถอยหลังหนี ขณะที่คู่อินเดินตรงมาหานางที่ละก้าว
นางเริ่มร้อนรน พยายามฉีกยิ้มรับหน้าอย่างใจเย็น

"ท่านมาร่วมดื่มสุรามงคลของข้าใช่หรือไม่"

เขายืนเอามือโพลหลัง สีหน้าและท่าทางเย็นชาไม่เปลี่ยนแปลง

"อย่าคิดว่าปั้นหัวข้าแล้วจะลอยนวลไปได้"

"ปั้นหัว? เมื่อไรกัน ท่านอย่าใส่ความคนดี..." นางแสรังทำหน้า
ไร้เดียงสา แล้วรีบโปรยยาสลบออกมาอย่างรวดเร็วโดยไม่ให้เขาทันระวัง
จากนั้นก็ยิ้มอย่างสมใจ "ฮ่าๆ ท่านโดนยาสลบของข้าเข้าไป รับรองว่า
ท่านหลับสามวันสามคืนไม่ตื่นแน่!"

คู่อินไม่แสดงสีหน้าแปลกใจแม้แต่น้อย ทั้งยังไม่มีอาการตื่นตระหนก
เขายังคงมองมาที่นางอย่างเย็นชาด้วยความสงบนิ่งดุจขุนเขา เอ่ยซ้ำๆ
อย่างมีเหตุมีผล

"งั้นหรือ หลับสามวันสามคืนไม่ตื่น ประเสริฐ ข้าจะได้เบาแรงไป

บ้าง"

นางชะงักงัน ขณะกำลังประหลาดใจอยู่ว่าเหตุใดคนผู้นี้จึงไม่ตกใจ
สักนิด นางก็พลันรู้สึกหน้ามืดตาลาย

"เอ๊ะ? ไฉนข้าจึงอยากนอน เป็นไปไม่ได้..."

นางสับสนงุนงงยิ่งนัก ตอนที่รู้ตัวว่าตนถูกยาสลบเข้าให้แล้วจึง
เข้าใจว่า...เขาได้ใช้วิธีใดวิธีหนึ่งซึ่งชดยากลั้มมาใส่นาง!

นางคิดจะหนี แต่สายเกินไปแล้ว เข้าทั้งสองของนางอ่อนยวบ
ร่างที่ล้มลงถูกท่อนแขนแข็งแรงยื่นมารับไว้ได้พอดีพอดี ก่อนที่นางจะ
สลบไปในอ้อมอกแข็งแกร่งดุจหินผา

ที่ด้านหน้าผู้คนคึกคักจวบจน บรรยากาศเต็มไปด้วยความรื่นเริงยินดี
ไม่มีผู้ใดล่วงรู้เลยว่าเจ้าสาวคนงามในห้องหอได้ถูกคนลักพาตัวไปโดยที่
ไม่มีผู้ใดระแคะระคายแม้แต่ผู้น้อย

2

σύหลังจากเออร์คัลย้ายหลับไปตื่นหนึ่ง เมื่อตื่นขึ้นมาอีกครั้งนางก็พบว่าตนเองกำลังนอนอยู่ในห้องที่ไม่คุ้นเคย

ขณะที่ความทรงจำในสมองของนางค่อยๆ ฟุ้งตัวจากความมึนงง นางปลื้มนึกขึ้นได้ว่าตนสลบไปได้อย่างไร

ต้องรีบหนี!

"ว้าย!"

เสียงตบดังขึ้น ทันทีที่เท้าแตะถึงพื้น ร่างแบบบางกลับล้มคะมำไปบนพื้นด้านหน้าเนื่องจากยืนได้ไม่นาน

"น่าตายนัก! เกิดอะไรขึ้น เอ๊ะ? เท้าของข้าขยับไม่ได้"

นางตกใจที่ขาทั้งสองไร้ความรู้สึก ไร้เรียวแรง ทั้งยังไม่อาจขยับเคลื่อนไหว

แย่แล้ว! ขาขยับไม่ได้ นางก็ไม่อาจใช้วิชาตัวเอง ไม่มีวิชาตัวเองก็

เท่ากับว่านางเป็นนกปีกหัก ไม่อาจบินขึ้นท้องฟ้าได้อีก

"เป็นไปได้อย่างไร ไม่น่าจะเป็นเช่นนี้นี่นา!"

นางตื่นตระหนกจนทำอะไรไม่ถูก พยายามคลานไปที่ประตูจนเหนื่อยหอบเหงื่อไหลโชกกาย ทว่ายังไม่ทันจะถึงขอบประตู เท้าคู่หนึ่งก็ปรากฏขึ้นขวางทางไว้เสียก่อน

เท้าคู่นั้นสวมใส่รองเท้าผ้าหุ้มข้อสีดำ นางไล่สายตามองตามแนวชุดยาวสีขาวขึ้นไปจนกระทั่งสบเข้ากับดวงตาเย็นชาที่มองลงมา

แยะแล้ว!

คู่อินขมวดคิ้วน้อยๆ ดวงตาปรากฏแววสงสัย

"เจ้าเป็นคนแรกที่ถูกลงดาของข้ากัดแล้วยังสามารถขยับตัวได้"

ในที่สุดนางก็ได้รู้ว่าที่ร่างกายท่อนล่างของนางไร้ความรู้สึกเป็นเพราะเจ้างูสีดำตัวเล็กนั้น ผู้ชายคนนี้วางแผนการร้าย ถึงกับใช้งูตัวนั้นเพื่อจับนาง และที่นางยังสามารถเคลื่อนไหวร่างกายได้ก็เป็นเพราะกลิ่นยาถอนพิษลงไปทันเวลา ทว่าไม่อาจถอนพิษงูได้หมด

"ท่านคิดจะทำอะไร"

เขาไม่ตอบ เพียงแค่มุมปากขึ้นน้อยๆ ราวกับกำลังสุขใจอย่างมากเมื่อเห็นท่าทางน่าอเนจอนาถของนาง

"ข้าขอเตือนท่าน ถ้าท่านกล้า... อู๊บ!"

นางเจ็บจนกล่าววจาไม่ออกอีกต่อไป เพราะเท้าที่ออกแรงเหยียบลงมาบนหลังของนางทำราวกับจะรีดเอาอากาศจากปอดนางให้หมดสิ้น

"ผู้อื่นไม่ล่วงเกินข้า ข้าไม่ล่วงเกินผู้อื่น ตอนที่เจ้าตอแยข้าก็น่าจะรู้ตัวได้แล้ว"

รองเท้าสีดำยิ่งเพิ่มแรงลงบนร่างของนาง

นางรู้สึกว่กระดูกซี่โครงของตนใกล้จะหักเต็มที่ ความเจ็บปวดซึ่งเกิดจากแรงกดบนหลังทำให้ใบหน้าของนางซีดขาว ริมฝีปากเขียวคล้ำ กระทบทั้งหายใจยังแทบไม่ได้ เหงื่อเม็ดโป้งไหลลงจากหน้าผากที่ละหดย

การทรมาณที่ละน้อยอย่างแล้งน้ำใจทำให้ริมฝีปากนางสั่นระริก นางรู้ว่าครั้งนี้ตนไม่อาจหนีพ้น จึงได้แต่ปิดตาอรับการลงทัณฑ์ที่จะตามมา คาดว่าครั้งนี้นางคงต้องร่างแหลกเหลว เครื่องในแตกทะลัก เจ็บเจียนตาย สรุปลือนางต้องตายไม่ดีกว่าอย่างนั้นเถอะ

นางเพิ่งจะอายุแค่สิบหก กำลังอยู่ในวัยสาวสะพรั่ง รักความยุติธรรม จิตใจงดงาม เต็มไปด้วยความอยากรู้อยากเห็นเรื่องในยุทธภพ เปี่ยมไปด้วยความหวังในอนาคตและความฝันที่มีต่อความรัก แต่นางกลับต้องมาอายุสั้น ช่างไม่ยุติธรรมเสียเลย ฮือๆ

ขณะที่นางคิดว่าต้องตายแน่แล้ว แรงกดก็พลันหายไป

คู่อินเดินข้ามตัวนางไปนั่งบนเก้าอี้ ยกกาน้ำชาบนโต๊ะขึ้นมารินน้ำชาใส่ถ้วย แล้วจิบอย่างสบายอารมณ์ด้วยท่าทีสุภาพสง่างาม

สูยหลังเออร์วิบสูดลมหายใจเอาอากาศเข้าปอดเอือกใหญ่เอือกแล้วเอือกเล่า ขณะเดียวกันก็ลอบหวาดผวาในใจ คนผู้นี้ยังไม่คิดจะฆ่านางตอนนี้หรือ

นางจับตามองใบหน้าหล่อเหลาของอีกฝ่ายอย่างระมัดระวัง คิ้วเรียวพาดเฉียง นัยน์ตาวาวทอประกายเกียจคร้าน โครงหน้าสุภาพเรียบร้อย ดูไปช่างคล้ายคนในสำนักศึกษาอย่างยิ่ง

ท่าทีสุภาพสง่างามนั้นทำให้ดูไม่ออกเลยว่าเขาคือจอมมารแห่ง

เหมือนเวียงที่ทุกคนในจังหววนได้ยื่นชื่อเป็นต้องหน้าถอดสี ทว่าการกระทำเมื่อครู่แสดงให้เห็นชัดแล้วว่าเขาคือคนที่ฆ่าคนได้โดยไม่ขมวดคิ้ว "ตัวนอวี่สี่อยู่ที่นี่"

สูยหลังเออร์ตาเป็นประกาย พลันเข้าใจสาเหตุที่อีกฝ่ายไม่รีบฆ่านางในทันที ในใจจึงคิดหาโอกาสเอาตัวรอดโดยใช้ประโยชน์จากสถานการณ์นี้

"พวกเขาหนีไปไกลสุดหล้าฟ้าเขียวแล้ว ต่อให้ท่านพลิกแผ่นดินหา ก็หาไม่พบ"

"ไม่แนเสมอไปหรอก"

นัยน์ตาเย็นชาเป็นประกายดุจแสงดาวค่อยๆ กวาดมองมา แลดูคมกริบโดยไม่จำเป็นต้องถลึงตา

นางถือโอกาสตอกไข่ใส่สี

"ข้าไม่รู้ว่าพวกเขาอยู่ที่ใด ดีอนกว่าที่ผ่านมานี้ข้าพะวงแต่เรื่องหนึ่งอย่างเดียว ไม่มีปัญญาสนใจเรื่องอื่น" เมื่อเห็นเขาเงยไม่ส่งเสียง นางจึงแอบชำเลืองมองแวบหนึ่งแล้วกล่าวต่อ "ท่านตัดใจซะเถอะ!"

นางเชื่อว่าหากจอมมารต้องการรู้ร่องรอยของพี่ชายใหญ่จากนาง เขาจะต้องไม่ฆ่านาง เช่นนั้นนางก็มีทางหาโอกาสหนีเอาตัวรอดไปได้

ทันใดนั้นร่างของนางก็ถูกหิ้วลอยสูงเหนือพื้น

"ท่านทำอะไร!"

คนผู้นี้หิ้วนางราวกับเหยี่ยวคาบลูกเจี๊ยบ ทำเสมือนนางไร้น้ำหนัก ก่อนที่เสียงเย็นชาของเขาจะดังขึ้นข้างหูนาง

"ดีที่เจ้าเตือนข้า ไม่เช่นนั้นข้าคงลืมไปแล้วว่าตลอดสี่สิบเก้าวันที่ผ่านมาข้าถูกเจ้าปั่นหัวอย่างไรบ้าง"

ชั่วพริบตา แววมืดในดวงตาคู่ นั้นทำให้นางกลัวจนตัวสั่น นางเคยเห็นแววตาเช่นนี้มาก่อน เป็นแววตาที่คล้ายแววกระหายเลือดในดวงตาของเลือดดาวก่อนจะล่าเหยื่อ เย็นเยียบ ไร้ความปราณี

ก่อนที่สุ่ยหลิงเออร์จะรู้ตัวว่าผู้อื่นคิดจะทำอะไร ตัวนางก็ถูกยื่นออกไปนอกหน้าต่างกลางอากาศ ทำให้นางตกใจจนต้องสูดลมหายใจลึกๆ ทำให้นางห่างจากพื้นดินสิบจั้ง* เต็มๆ เบื้องล่างเต็มไปด้วยเศษหินและเศษกระเบื้องอันแหลมคมซึ่งล้วนสามารถบาดผิวหนังและแทงทะลุอวัยวะภายในของนาง ก่อนที่นางจะขาดใจ นางคงต้องหลังเลือดเจ็บปวดอย่างแสนสาหัสแน่

นางไม่กลัวความสูง แต่นั่นเป็นตอนที่นางยังสามารถกระโดดโลดเต้นได้สำหรับนางแล้ว ความสูงระดับนี้ไม่ทำให้นางหวาดกลัวได้ ทว่าเมื่อสองขาไร้เรี่ยวแรงจนไม่อาจใช้วิชาตัวเบาเช่นในขณะนี้ ความรู้สึกหวาดกลัวเสียวสันหลังวาบจิ่งแล่นเข้ามาเกาะกุมจิตใจนาง

แต่... เขาจะปล่อยมือจริงหรือ นางยังสงสัย

"ในเมื่อไม่รู้ว่าเขาหนีไปที่ใด เจ้าก็ไม่มีค่าพอที่จะใช้ประโยชน์อีก ข้าจะเก็บเจ้าไว้ทำไม"

"ไม่นะ...."

กระทั่งโอกาสร้องขอชีวิตก็ยังมี นางถูกโยนทิ้งลงไปอย่างไร้ความปราณี ชั่วขณะที่ร่างร่วงหล่น นางรู้สึกถึงความกลัวที่มีต่อความตาย หัวใจอัดแน่นราวถูกบีบ เลือดลมไหลตีกลับ จนถึงตอนนี้นางถึงได้รู้ว่าตนเดินหมากผิดตาเสียแล้ว

* จั้ง เป็นหน่วยวัดความยาวของจีน เทียบระยะได้ประมาณ 3.33 เมตร

จอมพราจันใจ

ชายคนนี้มีพื้นที่สำหรับการต่อรอง!

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)